

на тему: «Народовладдя та особистість» охоплює 280 сторінок [4].

Будучи засновником, ідеологом і натхненником наукової школи прав людини та їх забезпечення в діяльності правоохоронних органів Національної академії внутрішніх справ, В.В. Копейчиков підготував 24 кандидата юридичних наук і був науковим консультантом шести докторів юридичних наук. Серед учнів Володимира Володимировича слід виокремити сучасних відомих правознавців – Олександра Деонисовича Тихомирова, Станіслава Дмитровича Гусарєва та Анатолія Миколайовича Колодія.

Слід наголосити й на тому, що характеристика постаті Володимира Володимировича Копейчикова мовою цифр дозволяє прослідкувати його життєві цикли, що, як правило, розпочиналися восени, а завершувалися весною-літом. Це припущення є правильним щодо його шкільного, студентського, аспірантського, першого київського періоду життя і творчості, що в цілому характерно для циклів життя кожного науково-педагогічного працівника – від осені до літа.

Але той, хто не дуже зважає на цю всю «циферію», одразу зрозуміє, про кого ця доповідь. І її, мабуть, варто було почати з того, що був собі хлопчик на ім'я Володимир, метою життя якого стала любов до теорії держави та права...

І «той, хто розуміється на житті, одразу відчув би, що все це щирісінька правда» [2, с. 11].

Список використаних джерел

1. Харарі Ю. Н. Людина розумна. Історія людства від минулого до майбутнього. 2-ге вид. виправ. Харків, 2018. 543 с.
2. Антуан де Сент-Екзюпері. Маленький принц / Перекл. з франц. О. Жупанського / За ред. А. Перепаді, І. Малковича. Київ : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2015. 64 с.
3. Копейчиков В. В. Механизм советского государства : монографія. Москва : Юридическая литература, 1968. 215 с.
4. Копейчиков В. В. Народовластие и личность : монографія. Киев, 1991. 280 с.

*Кривша Анна Андріївна,
студентка Навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ*

*Науковий керівник:
Старицька Ольга Олексіївна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Поведінка є найважливішою соціальною характеристикою особистості.

Своєю поведінкою індивід може привести іншим учасникам суспільних відносин як користь так і шкоду. До останньої призводить неправомірна (протиправна) поведінка, тобто правопорушення.

На переконання О.В. Петришина, правопорушення – це протиправне, винне, соціально шкідливе діяння (дія чи бездіяльність) деліктоздатної особи, яке тягне за собою юридичну відповідальність. зазначає наступні ознаки, які розкривають сутність правопорушення:

1) є діянням, тобто вольовим, усвідомленим вчинком, який виражається в дії або бездіяльності. Дія є зовнішнім виявом соціальної активності суб'єкта, тоді як бездіяльність характеризується відсутністю вияву такої активності;

2) соціально шкідливим, тобто таким, яке завдає чи може завдати шкоди юридично захищеним суспільним благам.

Ступінь шкідливості залежить від:

– значущості для суспільства благ, що стали об'єктом протиправного посягання (наприклад, громадський порядок, здоров'я, майно і майнові права);

– розміру заподіяної чи можливої шкоди, який враховується законом для встановлення виду правопорушення і відповідальності (наприклад, адміністративне або кримінальне порушення і відповідальність);

– способу, часу і місця вчинення діяння (наприклад, протиправний учинок може бути відкритим (розбій) чи таємним (крадіжка), вчиненим в умовах надзвичайного чи військового стану);

– особи правопорушника (наприклад, частоти вчинення ним правопорушень);

3) протиправним діянням, тобто таким, що порушує норми права. Зокрема воно може виявлятися у вигляді:

– недодержання юридичної заборони;

– невиконання або неналежного виконання юридичного обов'язку;

– зловживання владою або службовим становищем, перевищення влади або службових повноважень.

4) винним діянням, тобто усвідомленим (умисним чи необережним) вчинком.);

5) таким, що тягне за собою передбачену правом відповідальність для правопорушника. Унаслідок правопорушення як юридичного факту виникають охоронні, а також процесуальні відносини [1].

На думку А.Ю. Олійника, правопорушення – це юридичний факт, який має місце за наявності всіх нижченазваних ознак:

1) суспільна небезпечність діяння;

2) спричиняє шкідливі наслідки;

3) протиправність діяння;

4) винність особи, яка скоїла протиправне діяння;

5) деліктоздатність суб'єкта правопорушення;

6) покарання та стягнення [4].

Класифікаційні правопорушень відбувається за різними підставами, наприклад, залежно від ступеня суспільної небезпечності розрізняють – злочини та проступки, у свою чергу останні поділяють на адміністративні, матеріальні та

цивільно-правові.

У свою чергу О.Л. Вірхов та І.О. Вірхова вважають, що проступки поділяються за галузями права на:

1) конституційні – протиправні винні діяння органів держави або інших суб'єктів, які посягають на форму правління, державний устрій, на порядок утворення органів держави. Конституційний делікт є різновидом правопорушення. Конституційний делікт є й у випадку порушення не лише конституційних норм, а також загально визнаних принципів і норм міжнародного права, міжнародних договорів, які мають державно-правове спрямування і є складовою частиною правової системи;

2) адміністративні – діяння, які посягають на громадський або державний порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління. Адміністративні правопорушення завдають шкоди відносинам, що складаються у сфері державного управління;

3) цивільні – діяння, які завдають шкоду особистим майновим і немайновим відносинам;

4) дисциплінарні – діяння, які наносять шкоду внутрішньому трудовому розпорядку підприємств, установ, організацій (невиконання трудових обов'язків) [3].

При цьому, на думку Т.В. Раденко та І.Б. Кравчина, до зазначених видів проступків необхідно додати ще матеріальні, які полягають у винному заподіянні шкоди майну підприємства його працівником [1].

Щодо складу правопорушення то думки всіх вищезазначених авторів однозначно збігаються.

Склад правопорушення:

1. Об'єкт правопорушення – це матеріальні або нематеріальні блага, що захищаються та охороняються правом, на які посягає правопорушення

2. Об'єктивна сторона правопорушення – це зовнішній вияв протиправного вчинку. До обов'язкових елементів об'єктивної сторони належать: діяння (дія чи бездіяльність суб'єкта); його шкідливі наслідки (або загроза їх настання); необхідний причинно-наслідковий зв'язок між діянням і наслідками.

3. Суб'єкт правопорушення – це особа, яка вчинила правопорушення. Необхідною ознакою суб'єкта є його деліктоздатність. Фізична особа визнається суб'єктом правопорушення, якщо вона є осудною і досягла певного віку.

4. Суб'єктивна сторона правопорушення – це сукупність ознак, які відображають психічне ставлення особи до власного діяння та його шкідливих наслідків. Правопорушенням визнається лише діяння особи, яка здатна усвідомлювати значення свого вчинку і керувати ним [2].

Таким чином, можемо зробити висновок, що правопорушення це протиправна поведінка дюжини, діяльність за яку карається законом. Видами правопорушення можуть бути злочини (кримінальні правопорушення) та проступки (конституційні, адміністративні, цивільні, матеріальні, дисциплінарні правопорушення), де останні є менш шкідливими за своєю соціальною цінністю. Також будь-яке правопорушення має свій склад (об'єкт, суб'єкт, об'єктивна сторона та суб'єктивна сторона), без повного складу якого не може бути

констатоване протиправне діяння.

Список використаних джерел

1. Раденко Т. В. Основи правознавства / Раденко Т. В., Раденко В. Б., Кравчина І. Б., Лихачова Р. Б. Х.: ФОП Співак В. Л., 2013. 768 с.
2. Петришин О. В. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін.; за ред. О. В. Петришина. - Х.: Право, 2014. - 368 с.
3. Віхров О.П., Віхрова І.О. Теорія держави і права: курс лекцій: навчальний посібник / О.П. Віхров, І.О. Віхрова. – Чернігів: Десна Поліграф, 2015. – 304 с.
4. Олійник А. Ю. Основи історії і теорії держави та права : навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2015. 200 с.

*Кришталь Дарія Сергіївна,
студент Навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ*

***Науковий керівник:**
Мозоль Наталія Іванівна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ У ПРАЦЯХ В.В. КОПЕЙЧИКОВА

Сучасний світ практично неможливо уявити без прав та обов'язків людини. Вони виконують для суспільства безліч функцій, серед яких можна виділити: стабільність суспільства, забезпечення справедливості, та багато інших. Усі люди мають права, їх не можливо відібрати чи позбавити прав іншу людину. Права ми отримуємо з самого народження і цим самим стаємо громадянами тієї чи іншої держави. Найголовніше те, що ми- люди, всі ми рівні, а отже, всі ми маємо однакові і рівні права.

На сьогоднішній час правознавці, науковці, вчені, політики, говорять про те, що права людини її честь та гідність перебувають на самій верхівці умовної піраміди з якої будується держава, а нижче знаходиться – держава. Але так було не завжди приблизно років 40 тому, все будувалося зовсім навпаки, спочатку була держава з своїми інтересами, а потім-людина.

Багато правознавців боролися за пріоритетність прав людини, серед усіх вирізняється постать великого правознавця, доктора юридичних наук, професора, академіка Академії правових наук України, заслуженого діяча науки і техніки України. В.В. Копейчикова. Він був активним учасником усіх процесів в державі. Його наукова концепція щодо проблематики захисту прав

людини формувалася в епоху так званого «розвинутого соціалізму» і, звісно,